

La casa

Pels lectors habituals diré que Abraham Mohino és un bon professor que vaig conèixer en un curs sobre cinema, que ha escrit i publicat ara mateix un bell volumet d'unes 66 planes en una petita editorial, que endevino artesanal i honesta, dita Godall edicions. El volum l'ha titulat *Anemos*, nom difícil, contradient de manera activa qualsevol temptació comercial de gran supermercat del tipus hem rebaixat el preu de...

Anemos és un bon llibre d'indole poètica, d'observació, de pensament, a mig camí entre l'assaig més personal i el llibre de memòries més general. És, sobretot, una elegia. Sense menystenir el concret, que s'expressa en espais –la cambra– i objectes –la polaroid o el despertador de tauleta– l'autor cerca una aproximació general a l'experiència de la pèrdua d'una persona amada: Teresa, que anomena en la seua singularitat, però entenem que és la seua àvia.

Anemos té un aire volgutament críptic, en el sentit que no guarda una relació fàcil, sentimental, evident, amb el lector ingenu que s'hi encara per primer cop. És un llibre

íntim que intenta objectivar l'expressió d'aquesta intimitat a través de la casa, en especial de la casa dels avis, deshabitada després de la seua mort. El poble al qual s'accedeix amb autobús i els pensaments que es descabdellen en el trànsit des de la gran ciutat fins al poble esdevenen un fil conductor entre el passat i el present.

La casa, com a espai del record, doncs, esdevé l'espai de l'elegia.

Una llarga i amena digressió filològica sobre la paraula que dona nom al llibre que ens recorda que som fets d'una substància evanescent, i que allà, al principi, fou el verb, és a dir, aquesta mica de vent. L'etimologia, amb la seua aparent vaguetat, aporta una veritat essencial: la venturosa condició aèria de les nostres aspiracions i de la nostra condició humanal.

Tot seguit una altra notable reflexió sobre els noms propis inicia el relat. El que s'hi escriu ho subscriu fil per randa: els noms que transportem acaben configurant aspectes essencials del que som. Un nom és una pell, i de la matèria del nom estan fets els intestins i els sospirs. Els noms que ens posen els nostres progenitors són pesos o inèrcies, rutines, agressions o expectatives inconscients. L'autor reconeix que les tres síl·labes del seu nom diferent són una reacció al que foren els seus avantpassats: no havies de ser com ells. Un nom per no ser. Altres hem tingut noms que ens volien repetits al que foren els nostres pares, els nostres avis, els nostres rebesavis.

Cada epígraf o capítol gira sobre si mateix i en descabdella una conclusió. Unes cites molt ben triades, en anglès i en francès, inicien i conclouen el llibre, com si el poeta ens volgués recordar que el que escriu se sustenta sobre els fulls llegits dels grans autors que l'amoixen: Siri Hustvedt, Paul Auster, Pierre Seghers, Emmanuel Hocquard...

ABRAHAM MOHINO BATET ÉS PROFESSOR I EN AQUEST PETIT LLIBRE RECULL PENSAMENTS I VIVÈNCIES EN FORMA D'ELEGIA

